

„Sosem tudod meg, milyen erős vagy, míg nem marad más választásod, mint erősnek lenni.” (Bob Marley)

Agnés Ledig: Egy lépés a boldogság

Három ember. Három ember, akik előtte nem ismerték egymást. Ám ez az újsütetű ismeretség mindhármuk életét megváltoztatta. Kivételesen nem írok a könyvről, csak idézeteket hozok belőle. Önmagáért beszél mindegyik...

„Egy csatatéren vagy valamely természeti katasztrófa után a lakosok először megdöbbennek, felméri a károkat, jajveszékelnék, sírnak, fel vannak zaklatva. És csak utána lesznek képesek feltúrni a ruhájuk ujját, és nekilátni az újjáépítésnek. Csak utána. Az, amit most átélt, valószínűleg a legrosszabb dolog, ami egy emberrel történhet, úgyhogy legyen elnéző magával szemben, amiért ilyen lelkiállapotban van. Egyetlen csatamező sem marad terméketlen. Néha évekbe telik, de a természet mindig felülkerekedik, mindig, és a hamu alól újra virágok nőnek.”

„Ha elveszíti az egyik lábát, az szembeszökő, az emberek együtt érzők. Bár akkor sem mindenki. Ám ha a szívéből szakítanak ki egy darabot, azt külső szem nem látja, pedig az is van olyan fájdalmas. Mert ha az ember elveszíti az egyik lábát, akkor megtanul fél lábbal járni, kitalálja a módját.”

„Az élet olyan, mint a tenger. A partnak csapódó hullámok zúgása után csend következik, miközben a hullámok visszahúzódnak. Két szüntelenül egymással találkozó, egymást megszakító mozgás. Az egyik gyors, heves, a másik szelíd és lassú. A hullámoknak ebbe a csendjébe szeretne most elvonulni, szép csendben elfeledtetni magát az élettel. Csakhogy újabb hullámok érkeznek, s utána megint újabbak és újabbak. Az élet már csak ilyen... Mozgás, ritmus, vihar közben olykor hangos robajlások, aztán szelíd kis loccsanások, ha épp minden nyugodt. De azért ott vannak azok a kis loccsanások. A tengerpart soha nem csendes, soha. Az élet sem, a magáé sem, az enyéem sem. A homokszemcsék egy része nem menekülhet a hullámok elől, más részük, a part magasabb részén levők viszont védve vannak tőlük. Melyiket irigyeljük? Nem a fenti, száraz és pergő homokból épít az ember homokvárat, hanem abból, amelyik a hullámokkal érintkezik, mert annak a szemcséi összetapadnak. Maga azért tudja megépíteni életének a várát, mert a vihar megedzette. És magához a hasonló szemcsékből fogja megépíteni azt a várát, olyanokból, amelyek szintén megismerték az élet csapkodó hullámait, mert ezek teszik szilárdá a kötőanyagát.

„Minden vasárnap, amikor találkoztunk, azzal a reménnyel ébredtem, hogy egy kicsit jobban leszel, mint előző alkalommal, még ha tudtam is, hogy nem lehet ez mindig így. A halandók közössége úgy képzei, minél több idő telik el, annál jobban lesz az ember, ezek az érzelmek azonban nem egyenes vonalban haladnak felfelé, hanem szinuszgörbével, csúcsokkal és hullámvölgyekkel.”

„Az ember túljut rajta, mert nincs más választása. Az élet megy tovább, mi csupán apró, úszó fadarabok vagyunk, amelyeket kénye-kedve szerint sodor a víz. Mindannyian belekerültünk sebesen örvénylő szakaszokba, felborultunk, időnként nekiütköztünk valaminek, de még mindig úszunk. És aztán néha, a folyó egyik-másik kis kanyarulatában, egy nagyobb kő védelmében együtt keringenek, egymásra találnak a sebes örvényeken túljutott gallyak, hogy egy kicsit kifűjják magukat. Az erős áramlatokat túlélők kis közösséget alkotnak. gátszakadás volt, és a víz mindent magával sodort, ami az útjába került, de mi nem fulladtunk meg, mert a felszínen tartottuk egymást. Aki erősebb volt, az a gyengébbik hóna alá nyúlt.

És ha az ember kibír egy ilyen örvényt, abból erősebben kerül ki.

Érzékenyebben is.

Paradox módon.

Ami történt, fáj, de tartást ad.

Ellenállóvá válunk.

Teherbíróbbá.

Legalább annyi időre, amíg el nem jutunk a nagy kő mögötti védett zugba, a biztonságba, ahol újra levegőt vehetünk.

Az újabb örvények előtt.

Mert ilyen az élet.

A való élet.

Agnés Ledig könyvét kár lenne kihagyni....

Szigligeti Zsuzsanna

„Tartsd a kezed egy percig a forró kályhán, s meglátod, egy órának fogod érezni. Beszéljess egy csinos nővel egy órát, és mintha egy perc lenne csak.” (Albert Einstein)